

Miserend

Klotildliget:

szeptember 27. vasárnap

ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra

Bölcs 2,17-20;

Jak 3,16 - 4,3;

Mk 9,30-37

szeptember 29. kedd

18 óra

október 1. csütörtök

18 óra

október 2. péntek

18 óra

október 3. szombat

18 óra

október 4. vasárnap

ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra

Ter 2,18-24;

Zsid 2,9-11;

Mk 10,2-16

Pilisjászfalu:

október 4. vasárnap

17 óra

Piliscsaba:

szeptember 27. vasárnap

ünnepi szentmise	11 óra
------------------	--------

szeptember 28. hétfő

17 óra

október 2. péntek

17 óra

október 3. szombat

17 óra

október 4. vasárnap

ünnepi szentmise	11 óra
------------------	--------

Október 1-jétől kezdődően, október hónapban a hétköznapi szentmisék előtti fél órában elimádkozzuk a rózsafüzért.

Október 2-án elsöpéntek lesz. 18 órakor Klotildligeten is tartunk szentmisét. A pénteki szentmise után ünnepeljük Assisi Szent Ferenc tranzitusát. A szentmise előtti fél órában szentgyónásra kínálkozik lehetőség.

Október 4-én, Assisi Szent Ferenc ünnepén, a 9 órai szentmisét a Piliscsabán élő és működő szerzetes testvérekkel együtt ünnepeljük. A Szerzetesek évében most szerzeteseinkkel együtt imádkozunk a meglévő és eljövendő szerzetesi hivatásokért. A szentmise után egy agapé kapcsán is találkozhatunk velük. Kérjük az ehhez értő asszonyokat – aki tud – egy-egy tál süteményt is hozzanak az agapéra.

Szeptember 28-án este 19:30-kor Pilisjászfalun kápolnaszéki megbeszélés lesz. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

Heti imaszándék

Imádkozzunk szerzetes-közösségeink megerősödéséért,

szerzetesi hivatásokért!

Hol a hiba?

A tanítványok nemrég még csak zavartan hallgattak, most végre kérdeznak Jézustól. Ez akkor is előrelépés, ha Jézus – mint sok más esetben – másként gondolkodik, mint ők. A tanítványok köre megtiltaná, hogy egy idegen Jézus nevében ördögöt üzzön, mert „nem tart velük”. Már többször megfigyelhetjük, hogy Márk evangéliumában az ördögűzés Jézus hatalmának, az Isten országa terjedésének egyik legfőbb jele (vö. Mk 1,20-28; 3,11; 5,1-20; 6,7 stb.). Ahol ennyire nyilvánvaló a Jézussal való összhang, ott valamiképpen neki is jelen kell lennie. A vele való egységet most az fejezi ki, hogy a csoda „Jézus nevében” történik, vagyis az ő segítségül hívásával. A bibliai ember „segítségül hívja az Úr nevét” (vö. Joel 3,5), bízik az Úr nevében [Zsolt 33,21], örvendezik benne [Zsolt 105,3], sőt, az Úr nevét „kiáltják ki fölötte” [Jer 14,9].

„Ne tiltsátok meg neki. Aki a nevemben csodát tesz, nem fog egykönnyen szidalalmazni engem” – válaszolja tehát Jézus. Érdemes megfigyelni, mennyire jelentősnek tartja a kimondott szót. A

név tiszteletével ellentétes oldalon a „szidalalmazás”, tulajdonképpen a káromlás, a vallásos jellegű gyalázkodás áll. A kimondott szó kifejezi a személy irányultságát, egész életének belső erejét. A tanítványok közösségével való egység egyáltalán nem haszontalan, de a végső mérce mégis maga Jézus. Isten a vele való találkozás rendes eszközül adta a tanítványok közösségét, vagyis az egyházat, kegyelme ezzel mégis mindig látható összefüggésben.

Jézus ebben az esetben megengedő értelemben válaszol. „Aki nincs ellenünk, velünk van.” Kijelentése bölcsességi ízű, vagyis egyfajta türelemről, egyben pedig arról a lendületről tanúskodik, amely az Isten országának terjedését mindenképp fölé helyezi. Ha a világot valóban alapvető tolerancia jellemzi, az már segítséget jelent: az evangélium, a Jézusról szóló örömhír olyan üzenet, amely képes felrázni és megszólítani az embert. A mondás másik formáját olvassuk Máténál és Lukácsnál („aki nincs velem, az ellenem van”): ők azt hangsúlyozzák, hogy

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője

Megjelenik: minden vasárnap

2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Száraz László

☎ (30) 748-4427

szarazlaszlo@gmail.com

Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

Jézus előbb-utóbb komoly döntést követel, a semlegesség nem elég. Mindenesetre tény, hogy még a heves vérmérsékletű Pál apostol is úgy nyilatkozik az ellenséges hithirdetőkről, hogy „csak Krisztust hirdessék bármi módon, akár hátsó gondolattal, akár őszinte szándékkal. Én örülök neki.” (vö. Fil 1,15-19). Úgy tűnik, Pál szinte nevet azokon, akik borsot akarnak törni az orra alá.

De térjünk vissza az evangéliumhoz. Jézus következő szavaiban a helyes vallásosság egyfajta modellje épül. Isten országa a kimondott szó után tetté válik a jócselekedetekben, a „kicsinyek” iránti figyelemben, illetve önmagunk megfékezésében is. „Ha kezded megbotránkozni, vágd le. Jobb csonkán bemenned az életre, mint két kézzel a kárhozatra jutnod”. Ezek a kemény mondatok (újra bölcsességi nyelvezettel: „jobb ez, mint amaz”)

„Aki nincs ellenük, velünk van.”

Ez a mondás meglepő. Sőt a még furcsább az, hogy a mondás ellentéte is megtalálható, és szintén Jézus szájából hangzik el: „aki nem gyűjt velünk, szétszór”. Apró jelenetek bemutatása ez a szakasz Jézus életéből, és ezekhez a szituációkhoz egy-egy mondás tartozik. Feltehetően egy Jézus tettei és mondásai evangéliumot megelőző gyűjtemény része volt ez a mai elbeszélés is. Az elbeszélés a jeruzsálemi úti elbeszélés egy-egy epizódja, amely titkos tanításra utal. Jézus tanítványait oktatja a közelgő vég miatt. De az elbeszélésben az ősegyház többet is

arra hívnak, hogy merjük a nagyobb jót választani. Az életre hívnak, közben persze el is rettentenek a kárhozattól. A botrány eredeti jelentése a botlás köve – valaki elbukik a kőben, amit más ott hagyott. Az igazi botránkozás tétje a megfeneklett élet, amelyből eltűnt az üdvösség távlata. Valami vagy valaki „elvette a napot”, eltorlaszolta az élet útját.

A botránkozásról szóló mondatok váratlanul hatnak ebben az összefüggésben. Kétségtelen, hogy Jézus különös erővel fordítja vissza János és a többi tanítvány figyelmét saját életükre, saját megtérésük szükségességére. Úgy látszik, így lesznek jobb társai mindenkinek, aki az Úr nevében keresi az üdvösséget – saját esendőségük, saját kicsinységük tudatában.

Martos Balázs atya elmékedése

forrás: Vatikáni Rádió honlapja

felfedezhetett. Aki valamit is megértett Jézus és az egyház tanításának lényegéből az már lelkiileg ehhez a csoporthoz tartozik. A palesztinai zsidó keresztény egyháznak nagy problémája lehetett, hogy akik Jézust követték, de nem voltak zsidók, azokról mit gondoljanak. Ez a mondás jól megvilágítja a követendő viselkedés irányát. Jézusnak ezt a mondását elfogadni a közösség számára azt jelentette, a zsidó hagyományokhoz való viszonyukat kell átgondolniuk. A zsidó vallási közösséghez való tartozás nem engedte meg, hogy más, idegen népekkel vallási

közösséget alkossanak. Hihetetlen ellentét feszül Jézus zsidó követői és pogány szimpatizánsai között. Még ebben az esetben a Pál által felépített pogány keresztény közösségek nem léteznek, csak a zsidó keresztény közösségek. Találóaan állapította meg *Josef Klausner* az első héber nyelvű zsidó életrajz írója: „Jézus tanításában volt valami, amely túl lépett a zsidó vallás keretein.” Íme ez a mondat valóban erről tanúskodik.

Csak ezt a kérdést János teszi fel, aki a tanítványok szóvivője, és aki csak itt lép fel a szinoptikus evangéliumban ilyen szerepben, ez esetben az intoleráns csoport képviselőjeként. Ha János evangéliumát olvassuk, akkor feltűnik, hogy milyen élesen elhatárolja magát azoktól, akik nem követik Jézust. A szír-palesztinai egyházakban tehát az elzárkózás előre megjósolható volt. Arra is oda kell figyelni, hogy egy démonúzórról van szó, aki csodatétele kapcsán megemlítette Jézus nevét, de nem csatlakozott a tanítványokhoz. Vagyis ez a szimpatizáns Jézust elfogadja, közösségét nem.

Az egész konfliktusnak máig ható következménye van. Nehezen tud mit kezdeni azokkal az egyházzal, akik Jézusra igent mondanak, az egyházra nem. Ez a döntés lehet egy erős individuum döntése, aki nem tudja elviselni a csoportkontrollt, de lehet egy olyan személy állásfoglalása, aki felfedezi, Jézus más erkölcsi minőséget képvisel, mint tanítványai. Azóta is igaz, az evangélium Jézusának egészen más a hatásmechanizmusa, mint a Jézus nevében összegyűlt egyháznak. Jézus

erkölcsi radikalizmusát az elkövetkező szakaszok fejezik ki jól. 9,42-50-ben Jézus arról beszél, hogy azt a tagunkat, amely bűnre csábít, legyen az a szemünk vagy a kezünk, azonnal le kell vágni, el kell távolítani. A János tanítványainak közösségének egy része előbbre helyezte a csoport szellem ápolását, mint az erkölcsi radikalizmust. Feltehetően az utóbbiak, a másik párt emlékezetébe ivódott jobban be Jézusnak ez a mondása. Jézus radikalizmusa és küzdelme a gonosz a démoni ellen fontosabb feladat, mint a közösség ápolása. Aki ezt feladatul tűzte ki, sőt ezt műveli is annak a kötődése mélyebb a „fő”-höz, Krisztushoz, mint a tanítványi körhöz.

Ezt a dilemmát minden egyház és egyházközösség, sőt minden szerzetes közösség és megszentelt élet társasága hordozza. Meddig mehet el a jézusi radikalizmus hangoztatásával és megkövetelésével, és mikor kell engedélyeket tenni azért, hogy az egyház össze ne szűküljön. Az egyháznak mindenáron tagokat kell toborozni, vagy ápolni kell a kapcsolatot mindenkivel, aki azokért az értékekért lelkesedik, amit Jézus helyezett előtérbe? Mit kezdjen az egyház azokkal a kritikákkal, amelyek ellene szólnak és Jézusra hivatkoznak? Mit tegyék akkor, ha felfedezem, valaki, aki nem jár templomba, igazabb tetteket visz végbe, mint én a templomba járó? A keresztlevelünk, a bérmlási igazolásunk, az egyházi adó fizetésünk, a templomi énekeink az egyházhoz kapcsolnak, vajon a tetteink is ápolják a közösséget Jézussal?

forrás: Virtuális Plébánia